

РЕШЕНИЕ

№ 5313

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 09.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разгледа дело номер **796** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на М.-Л. Б. С. от [населено място], срещу заповед № РА-30-465/13.11.2020 г. на главен архитект на Столична община /СО/, с която е разпоредено премахването на строеж, именуван „Преграден зид“, находящ се в [населено място], поземлен имот с кад. ид. 68134.1007.2370 по КККР и предходен кад. ид. 68134.1007.2153 по КККР съгласно скица № 15-232408/09.03.2020г. и административен адрес: [населено място], р-н „Т.“, [жк], [улица].

Изложени са съображения за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. По същество твърденията са, че не е налице строеж по см. на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, доколкото „преграден зид“ не представлява ограда на поземлен имот, а е вътрешно ограждение, изпълнено в рамките на поземления имот, за което не се изискват строителни книжа. Изложени са съображения за търпимост на строежа, предвид времето на изпълнението му, както и наличие на съгласие на всички собственици в имота за изпълнението на преградния зид. В заключение се иска отмяна на административния акт.

Заповед № РА-30-465/13.11.2020 г. на главен архитект на СО се оспорва и от [фирма] (л. 56 – 60 от делото) с изложени идентични съображения.

В съдебно заседание жалбоподателката се представляват от адв. С., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разности по делото.

Ответникът - главен архитект на СО в съдебно заседание се представлява от юриск. С., който моли за отхвърляне на жалбата и претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Е. Й. А., в съдебно заседание се представлява от адв. Ж., моли за отхвърляне на жалбата и претендира разноски по делото.

Заинтересованата страна [фирма], за съдебно заседание редовно уведомено, не изпраща представител и не ангажира становище.

Административен съд – София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Административното производство е започнало със съставяне на констативен акт № 2/20.07.2020 г., съставен по реда на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ от служители в отдел УТКРС на р-н Т., СО, които установили следното: в имот с кад. ид. 68134.1007.2370 по КККР и предходен кад. ид. 68134.1007.2153 по КККР, без съгласието на останалите собственици е бил изпълнен строеж „Преграден зид“, започващ от входната площадка пред вратата на жилищна сграда /къща/ - Блок 2 и продължаващ до северната имотна граница, като по този начин се възпрепятства достъпа от ул. Е. С. до жилищната сграда /къща/ - Блок 1. Установено е още, че в имота са били изградени на сключено застрояване три сгради, като достъпа до всяка една от тях става през източната страна на имота от ул. Е. С.. Строежът представлява плътен преграден зид с дебелина от 25 см, изграден от тухли и бетонови основи. При измерване на височините е установено, че поради денивация в терена в северния край на преградата височината е 2,50м и 2,33м в южния край, а от източната страна на преграждението - 1,92м в северния край и 1,90м в южния. Посочено е още, че достъпът от ул. Е. С. /бивша ул. 485/ до входовете на Блок 1, Блок 2 и Блок 3, находящи се в имота е регламентиран при проектирането на трите сгради с вход от към улицата чрез обща външна алея, по цялата дължина на северната имотна граница, съгласно одобрен проект по чл. 149 от ППЗТСУ (отм.) инвестиционен проект, видно от ситуация към част Архитектура на проекта, въз основа на който е издадено Разрешение за строеж на Блок 1 № 116/28.08.1991г.

Посочено е, че строежът е изпълнен през периода 2001 г. – 2002 г. от неизвестен извършител.

По съставения констативен акт № 2/20.07.2020 г. е постъпило възражение от настоящата жалбоподателка, като са представени декларации за времето на изпълнение на строежа – 1999 г., както и за съгласие от останалите собственици.

Издадена е процесната заповед № РА-30-465/13.11.2020 г., с която при преповтаряне на фактическите констатации от констативен акт № 2/20.07.2020 г. е разпоредено премахването на строеж, именуван „Преграден зид“, находящ се в [населено място], поземлен имот с кад. ид. 68134.1007.2370 по КККР и предходен кад. ид. 68134.1007.2153 по КККР съгласно скица № 15-232408/09.03.2020г. и административен адрес: [населено място], р-н „Т.“,[жк], [улица]. В заповедта е посочено още, че строежът е VI категория, както и че не е приложима разпоредбата на §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД ЗУТ поради липса на съгласие осн. чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ), която съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. арх. Р. Ч. и арх. А. С., според ОУП на СО /2009г./ ПИ попада в

устройствена зона жилищна, с малкоетажно застрояване. Съгласно ЗУЗСО/2006г. и Приложение към същия по чл.3, ал.2, позиция 4, устройствените показатели възлизат, както следва: Плътност застрояване - макс. 40%; К. - макс. 1,3; М.. пл. озел. - 40%; макс. височина/кота корниз - 10 м;

Действащият Подробен устройствен план /ПУП/, Регулационен план на м. „К. вада“ и м. „Ю. парк“ 4-та част, одобрен с Решение № 45, Протокол №24/30.03.2001 г. на СОС и Решение № 147, Протокол № 40/18.07.2002 г. за ЯФГ на СОС, ПРЗ за същата местност, кв.57, за УПИ II, и изменение на уличната регулация о. т. 308-309, е одобрен със заповед № РД-09-50-834/13.06.2011 г. на главен архитект на СО (Приложения № 1 към СТЕ). По данни от публичния регистър на Г.-С., понастоящем ПИ с ид.68134.1007.2370 е без дворищна регулация. Наличното реализирано строителство в същия ПИ с ид. с ид. 68134.1007.2370.1.1 е реализирано по одобрени проекти и Разрешение за строеж № 116/28.08.1991г. (л. 83 от д.), издадено от У. при СНС на основание чл. 149 от ППЗТСУ (отм.). Посоченото разрешение за строеж е за строеж в тогавашен ПИ с пл. сн. № 389 по плана на м. К. вада по предхождаща съдебна делба (л. л. 77 и 78 от д.), дял I-ви, 800 кв. м., отреден на Е. Б. А..

Кадастралната карта и кадастралните регистри са одобрени със заповед № РД-18-108/13.12.1016 г. на ИД на АГКК - приложена скица на ПИ с ид.68134.1007.2370 на л. 35 от делото съдържа площ от 597 кв.м., като от ПИ с предходен пл. сн. №389 от дял I-ви, съгласно решение на СРС за делба, са образувани ПИ с ид. 68134.1007.2293 - частна собственост, ПИ с ид.68134.1007.2016 - общинска публична собственост за второстепенна улица (Приложения №№ от 2 до 6 и 11). И двете второстепенни улици на място са асфалтирани, с тротоари, изпълнени съгласно действащия ПУП.

От огледа на място и от приложеното копие от действащия ПУП за кв.57 СТЕ установява, че понастоящем достъпът до Сграда 1 на жалбоподателя се осъществява през ПИ с ид.68134.1007.1374 посредством четири стъпала, водещи до площадка изцяло разположена в ПИ с ид.68134.1007.1374, от площадката има достъп до външно стълбище за Сграда 1. Последната опира на имотната граница с фасадата си към този ПИ, представляващ дял II-ри, 510 кв. м. съгласно съдебната делба, записан на името на жалбоподателя Е. Й. А. (л. л. 35 и 36 от д.).

В приложената на л. 24 от д. ситуация, представляваща елемент от одобрен инвестиционен проект, послужил за издаване на разрешението за строеж, е посочен достъп до трите сгради от север: по две пътеки до сгради 2 и 3. При огледа на място, достъпът до сгради 2 и 3 се осъществява посредством външни стълби, с подходи от изток, ул. Ем. С., посочено в извадката от регулационния план (Приложение № 11). С пунктирана линия в ситуацията сгради 2 и 3 са отделени, отразени със записване върху чертеж „ситуация“ са още „съществуващи борове“ и „трева“, находящи се южно от сгради 2 и 3. Пред Сграда 1 е отразен кладенеца, посочен и в графиката на л.78 от делото. Описаната в констативните актове ограда, предмет на заповедта на главния архитект на СО е разположена върху северната част на пунктираната линия съгласно чертеж „ситуация“ и същата не представлява имотна или регулационна граница на ПИ с ид.68134.1007.2370, който е съсобствен в идеални части.

За дата на построяване на оспорената ограда са посочени следните: 1991г.- с изпълнението на строежа на сградите и 2001 г., съгласно декларацията на л. 26 от делото. Към тези дати е приложима разпоредбата на чл. 48 от З. /отм. /. СТЕ сочи, че ПИ с ид.68134.1007.2370 /дял I-ви по съдебната делба/, не е урегулиран поземлен

имот, както и понастоящем отсъства дворищна регулация.

Чертеж „Ситуация М 1:200“ към одобрения на 26.08.1991г. инвестиционен проект не показва достъп в имота за Блок 1. В извадка от Н. извадка от Регулационния план на м. К. вада, одобрен с Решение № 45, Протокол № 24/30.03.2001 г. на СОС са нанесени графично обозначени ПИ с пл. сн. №389, ПИ с пл. сн. №2474 и ПИ с пл. сн. №2476 с граници на посочените имоти и сградите в тях. Одобреният ПУП е изработен върху кадастрален план, предхождащ ОУП на СО, предхождащ оцифряването му и предхождащ КККР. В ПИ с пл. сн. № 389 границата на имота към ул. Ем. С. (бивша ул. „485“) е означена със символ на трайна ограда с един вход, която е разположена в уличната регулация. Южната му граница е посочена със символ на лека ограда с два входа. Източната пунктирана линия в този ПИ, обхващаща сега блок 2 и блок 3, е посочена със знак за общност „Z“ в южната си част, а в северната част, предмет на оспорването, северното ѝ продължение е посочено като трайна ограда. Западната граница с ПИ пл. сн. №2474 е посочена с пунктирана линия, преминаваща през сградата сега Блок 1 и не е посочена като ограда. ПИ с пл.сн. №2474 е с граници: от изток - пунктирана линия с ПИ пл. сн.№389, запад - с плътна линия, но не е ограда, север - лека ограда. Този ПИ е с триъгълна форма и преминава по фасадата на Блок 1, като площадката за достъп до стълбището на Блок 1 остава в ПИ с пл.сн. №2476, за който е посочен вход от [улица] - о. т. 308. В този кадастрален план южната граница на ПИ с пл. сн. №2476 е посочена като трайна ограда, попадаща в уличната регулация. При огледа на място, СТЕ установи, че подхода към Блок 1 понастоящем се осъществява от посочения в кадастралния план подход за ПИ с пл. сн. №2476. От същата извадка е видна и ориентацията на стълбищата за трите самостоятелни обекта/жилищни сгради: от запад за Блок 1 и от изток - за блок 2 и блок, което се различава от графиката на чертеж „Ситуация“ М 1:200 към одобрения инвестиционен проект.

В периода 1991-1999 г. са в сила З. и ППЗТСУ - отменени. Както е посочено в нормата по чл.48 от З.-отм. трайна ограда е допустима само за урегулирани имоти, а за неурегулирани е допустима лека ограда. Както към датата на одобряване на действащия ПУП, така и понастоящем, за дял 1-ви съгласно съдебната делба и за ПИ с ид.68134.1007.2370 няма влязла в сила дворищна регулация. СТЕ счита, че §127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ е неприложим относно процесния преграден зид.

СТЕ дава заключение, че процесният строеж „Преграден зид“ ограничава достъпа до входа на жилищна сграда Блок 1 откъм [улица]. В обхвата на ПИ с ид. 68134.1007.2370 няма друг достъп до проектирания, одобрен, разрешен и изпълнен вход на жилищна сграда - Блок 1 откъм улица. Евентуална и пожелана от съсобствениците реална делба на този ПИ в условията на нормата по чл. 19 от ЗУТ е трудно постижима, каквато индикация отсъства в кориците на делото. Друг достъп може да бъде осигурен от южната улица, което ще бъде свързано с преработка на изпълнения инвестиционен проект в обем, по-голям от обичайно допустимия. Приложения №№ 9 и 10.

По делото са представени „ситуация“ от арх. Проект, одобрен 26.08.1991 г. с посочен вход към жилищните сгради от запад (л. 138-139).

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Административен съд София град приема, че жалбата е подадена в срок от адресат на Заповед № РА-30-465/13.11.2020г., поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Настоящият съдебен състав преценява оспорваната заповед № РА-30-465/13.11.2020 г. като такава, издадена от компетентен орган, на основание чл. 225а, ал. 1 ЗУТ. Съгласно тази разпоредба кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Възможността кметът да упълномощава други длъжностни лица е предвидена в § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ. С оглед представената заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. и заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. (л. 12 и сл.) на кмета на СО, следва да се приеме, че процесният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, тъй като строежът е VI категория. Видно от т. 1, подточка 1.47 на гл. Архитект са предоставени права да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 АПК, същата е в изискуемата от закона писмена форма, съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите основания за издаването на заповедта и относимите правни норми.

Съдът не констатира в хода на административното производство да са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените. Съществено е това процесуално нарушение, което ако не е било извършено, то крайния резултат би бил друг. Спазена е процедурата по съставяне на констативен акт по чл. 225а, ал. 2 във вр. с чл. 223 от ЗУТ. Действително констативният акт е съставен без да присъстват оспорващите страни (възложителя или извършителя на строежа), но това обстоятелство не е абсолютна процесуална предпоставка за законосъобразност на съставеният акт. Законът не съдържа изискване проверката, респ. съставянето на констативен акт да бъде извършена в присъствието на възложителя или заинтересуваните лица. С констативния акт по чл. 225а от ЗУТ се установяват определени факти и обстоятелства, като акта няма самостоятелно значение извън законово определеното му - поставяне на начало на производството по премахване на незаконен строеж. Правото на защита срещу установеното с КА № 2/20.07.2020г. е гарантирано от възможността за съдебно обжалване на издадената заповед по чл. 225а от ЗУТ, където в най-пълна степен може да се реализира защитата срещу нарушени права и законни интереси. Следва да бъде посочено, че по съставения констативен акт са били депозираны възражения, мотивирано отхвърлени в процесната заповед.

По спазването на материалния закон съдът съобрази следното:

Основанията за издаването на заповед за по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл. 225, ал. 2 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган, при условията на обвързана компетентност, да разпореди премахването на незаконен строеж.

Съгласно чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ строеж или част от него е незаконен, когато се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Съдът, позовавайки се на заключението на СТЕ и констатациите на административния орган приема, че процесният „Преграден зид“ представлява строеж по см. на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Плътен преграден зид с дебелина от 25 см, изграден от тухли и бетонови основи, с височини спрямо по-ниския прилежащ 2,50м и 2,33м по същество по представлява ограда.

По въпросът дали е вътрешна за имота ограда за която не се изисква разрешение за строеж съдът съобрази на първо място, че едва с изменението на ЗУТ (ДВ, бр. бр. 101 от 2015 г.) се урегулира материята за „вътрешните“ огради, т. е. такива, изпълнени в рамките на имот. Така разпоредбата на чл. 151, ал. 1, т. 11 от ЗУТ предвижда за вътрешни огради да не се изисква разрешение за строеж. Такива огради обаче могат да бъдат само леки прозирни огради и плътни огради с височина на плътната част до 0,6 м в рамките на поземления имот. В случая, както бе посочено по-горе, плътен преграден зид с дължина 3,40м, дебелина от 25 см, с височини спрямо по-ниския прилежащ 2,50м и 2,33м не отговаря на изискването за „лека прозирна или с височина до 0,6м“. Следователно за процесният „Преграден зид“ се изисква разрешение за строеж по арг. чл. 147, ал. 1, т. 7 от ЗУТ. Следва да бъде отбелязано още, че преди изменението на ЗУТ (ДВ, бр. бр. 101 от 2015 г.), както и по реда на З. (отм.) и ППЗТСУ (отм.) за всички видове огради се изисква разрешение за строеж, като за леките прозирни и такива с височина до 0,6м не се изисква одобряване на инвестиционни проекти.

Извършеното е строеж и за извършването му е било необходимо издаването на разрешение за строеж, както по действащия по време на строителството чл. 55 от З. /отм./, така и по чл. 148, ал. 1 от действащия ЗУТ. Неговата липса го квалифицира като незаконен и поражда упражненото от органа правомощие да разпореди премахването му от жалбоподателя, в качеството му на извършител на строежа - чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 от ЗУТ.

Административният орган е приел, че процесният строеж попада в хипотезите на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ, който извод е правилен като резултат, но по различни съображения.

Предпоставките из установяване на “търпим” строеж са дадени в § 16 от ПР на ЗУТ, последствие преповторени в § 127, ал. 1 от ЗИДЗУТ, като е определен нов срок в рамките на който следва да са били изградени строежите, а именно 31.03.2001 г. Същите се свеждат до липса на строителни книжа, но допустимост като начин на съществуване - допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон (§ 16 от ДР на ЗУТ), респ. допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон (§ 127, ал. 1 от ЗИДЗУТ).

Съдът приема, че строеж „Преграден зид“ е изпълнен през 1999 г., позовавайки се на декларация на л. 26 от делото. Следователно не е приложима предпоставката за „търпимост“ по см. на § 16 от ПР на ЗУТ.

По отношение на приложимостта на разпоредбата на § 127, ал. 1 от ПЗР на З. ЗУТ, съдът съобрази следното: Разпоредбата на § 127, ал. 1 в случая действително е приложима, тъй като процесната заповед е издадена след влизане на тази разпоредба в сила. В случая строеж „Преграден зид“ попада във времеви период по § 127, ал. 1 на ПЗР ЗИД от ЗУТ. Съгласно цитираната норма строежи, изградени до 31 март 2001 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване.

В случая се касае за технически характеристики на строеж „Преграден зид“ или с други думи казано допустимо ли е съществуването му правилата, действали към момента на изпълнението му през 1999г. (З. и ППЗТСУ – отменени/ или по сега действащите правила /ЗУТ/.

Казано по-горе бе, че строеж „Преграден зид“ представлява плътен преграден зид с дебелина от 25 см, изграден от тухли и бетонови основи, с височини спрямо по-ниския прилежащ 2,50 м. и 2,33 м. и по съществото си е ограда. Съгласно правилото по чл. 48, ал. 5 от ЗУТ допустимо е оградите да бъдат с височина до 2,20 м. над прилежащия терен. При денивелация на терена между съседни урегулирани поземлени имоти височината на плътната част на оградата се отчита спрямо котата на по-ниския прилежащ терен. В случая е установена височина спрямо по-ниския прилежащ 2,50м и 2,33м, което ще иде да рече, че по тази характеристика процесният строеж е недопустим по сега действащите правила и нормативи.

Аналогично е и разрешението по чл. 124, ал. 3 от Наредба № 5 от 17.05.1995 г. за правила и норми по териториално и селищно устройство (обн., ДВ, бр. 48 от 26.05.1995 г., в сила от 26.07.1995 г., отм., бр. 51 от 5.06.2001 г., в сила от 5.06.2001 г.), приложима с оглед установеното време на изпълнение на строеж „Преграден зид“.

Забраната не е абсолютна, с оглед възможността по чл. 48, ал. 9 от ЗУТ, респ. чл. 124, ал. 5 от Наредба № 5/1995 г., но вече се изисква задължително строителни книжа (индивидуален архитектурен проект) и специално разрешение, което по мнение на съда излиза от обхвата на § 127, ал. 1 от ПЗР ЗИД ЗУТ за липса на строителни книжа.

Заклучението по СТЕ, което съдът кредитира изцяло, сочи, че § 127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, е неприложим относно процесния преграден зид. Този извод се обуславя от обстоятелството, че към датата на одобряване на действащия ПУП, така и понастоящем, за дял I-ви, съгласно съдебната делба (л. 77-79) за ПИ с ид. 68134.1007.2370 няма влязла в сила дворищна регулация. Т.е., имот с пл. № 389, с последващи кад. ид. 68134.1007.2153 и кад. ид. 68134.1007.2370 по КККР, не е разделен по начин с обособяване на реални част като урегулиран поземлен имот. В този смисъл оградата /Преграден зид/ е вътрешна и не е допустимо да съществува в този вид от техническа гледна точка. Тук е мястото, където следва да се добави, че съгласно действащия ПУП предвидено е

жилищно застрояване, което е изпълнено, като не се предвижда допълващо такова (т. 3 от СТЕ).

Вън от настоящето изследване са вещноправните въпроси, вкл. тези за учредяване на сервитути, затрудняване ползването на собствени обекти и пр. Последните се разрешават от гражданските съдилища, поради което в настоящето производство не следва да бъдат обсъждани.

Най-последно, съдът съобрази, че адресати на заповедта могат да бъдат както извършителите на строежа, така и собствениците им. Съгласно чл. 225, ал. 6 от ЗУТ принудителното премахване (на незаконни строежи) е за сметка на извършителя и на възложителя на строежа (т.5). Според ал. 7 на чл. 225 от ЗУТ отговорността на лицата по ал. 6 е солидарна. Съгласно чл. 161, ал. 1 от ЗУТ възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. П. от законодателя общ термин „имот“ включва както поземлен по см. на § 5, т. 2 от ДР на ЗУТ, така и сграда изградена върху него, макар и незаконна. Възложител по см. на чл. 161, ал. 1 от ЗУТ е носителят на вещните права, поради което и във вр. с чл. 225 от ЗУТ собственика на незаконния строеж, още повече когато е различен от собственика на поземления имот в който е изпълнено незаконното строителство е адресат на заповедта и задължено лице.

В случая адресат на заповед № РА-30-465/13.11.2020 г. са Е. Й. А., М.-Л. Б. С. и [фирма] в качеството на възложители, което съответства на изискването на закона.

По изложените съображения обжалваната заповед е правилна и законосъобразна, а подадените срещу същата жалби - неоснователни.

От ответната страна се претендират разноски, за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 134, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ следва да се присъдят в размер на 200 лева, с оглед изхода на спора.

В полза на заинтересованата страна Е. Й. А. също следва да бъдат присъдени разноски предвид своевременно формулирано искане за такива. По делото е представен списък по чл. 80 от ГПК, съгласно който се претендират 400 депозит за СТЕ и 500 лева адвокатско възнаграждение, които суми съдът следва да уважи или общо 900 лева в полза на А..

Предвид гореизложеното, Административен съд София-град, II-ро отделение, 33 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбите на М.-Л. Б. С. от [населено място] и [фирма], срещу заповед № РА-30-465/13.11.2020 г. на гл. архитект на Столична община /СО/, с която е разпоредено премахването на строеж, именуван „Преграден зид“, находящ се в [населено място], поземлен имот с кад. ид. 68134.1007.2370 по КККР и предходен кад. ид. 68134.1007.2153 по КККР съгласно скица №

15-232408/09.03.2020г. и административен адрес: [населено място], р-н „Т.“,[жк], [улица], като неоснователни.

ОСЪЖДА М.-Л. Б. С., ЕГН [ЕГН] и [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплатят на Столична община сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М.-Л. Б. С., ЕГН [ЕГН] и [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплатят на Е. Й. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 900 (деветстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: